

BETTER REGULATION FOR BETTER LIFE

รวมความเห็น คณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

เดือนตุลาคม ๒๕๖๖
ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๖๗

ฝ่ายข้อมูลกฎหมาย
กองกฎหมายไทย
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สารบัญ

หน้า

การยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้แก่ผู้เสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับแบบประเมินภาษี เมื่อพ้นกำหนดเวลาการชำระภาษี.....	๓
ข้อห้ามการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ในบริเวณโรงรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕.....	๔
การมอบให้บุคคลอื่นเข้าประชุมแทนประธานกรรมการสถาบันรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติ หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕.....	๕
อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรถโดยสารประจำทางพลังงานไฟฟ้า.....	๗
สถานะความเป็นหน่วยงานของรัฐของบริษัท ธนาकारกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔.....	๘
การแข่งขันกีฬา Mixed Martial Art (MMA) เป็นการแข่งขันกีฬามวยตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่.....	๑๐
การทบทวนมติชี้มูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นชอบ ตามคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ.....	๑๑
ลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญา การแพทย์แผนไทย.....	๑๓
สิทธิในใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน หรือ Renewable Energy Certificate (REC) ที่ได้จากการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้ากับการไฟฟ้า.....	๑๕
การบริจาคอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กแก่หน่วยบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐.....	๑๖
สถานะของสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ภายหลังจากพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีผลใช้บังคับ.....	๑๗

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข.....	๑๙
การบังคับใช้กฎหมายกรณีบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวลงในถังก๊าซปิโตรเลียมเหลวหุงต้ม.....	๒๑
การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟู และพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการ จัดการหนี้ของเกษตรกร.....	๒๓
การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับน้ำดื่มใบของพืชกระท่อม.....	๒๔
การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในกรณีที่มีกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งรวมกรรมการโดยตำแหน่งแล้ว คงเหลือจำนวน ๕ คน.....	๒๖
การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑.....	๒๗
การได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒.....	๓๐
ดัชนีความเห็นจำแนกตามกลุ่มกฎหมาย/หมวดเรื่อง.....	๓๒

“รวมความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)” ได้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การศึกษา
ค้นคว้าของผู้สนใจความเห็นทางกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำหรับการอ้างอิง
ความเห็นทางกฎหมายในเรื่องใดควรอ้างอิงจากความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับเต็ม) ที่มี
การเผยแพร่ในเว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (www.ocs.go.th) หรือสามารถประสาน
ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่กองกฎหมายไทย (nr0910@ocs.go.th) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

ตุลาคม ๒๕๖๖

จำนวน ๕ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ การยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้แก่ผู้เสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับแบบประเมินภาษีเมื่อพ้นกำหนดเวลาการชำระภาษี

ประเด็น องค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีใหญ่ (อบต. บางพลีใหญ่) ได้แจ้งประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔ ด้วยวิธีการฝากส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒ แต่ทาง อบต. บางพลีใหญ่ ได้รับแจ้งจากที่ทำการไปรษณีย์บางพลีว่า ไปรษณีย์ปลายทางบางแห่งไม่สามารถรับฝากได้เนื่องจากพนักงานนำจ่ายติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ทำให้จดหมายที่ฝากส่งล่าช้า โดย อบต. บางพลีใหญ่ ได้รับการร้องเรียนจากผู้เสียภาษีว่า เพิ่งได้รับจดหมายแจ้งการประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๔ ซึ่งเกินกำหนดระยะเวลาชำระภาษี ทำให้ผู้เสียภาษีจะต้องเสียเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ กระทรวงมหาดไทย พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวมิใช่ความผิดของผู้เสียภาษี และคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเห็นว่าไม่มีบทบัญญัติตามกฎหมายให้สามารถลดหรือลดเบี้ยปรับกรณีดังกล่าว และไม่มีบทบัญญัติให้สามารถงดหรือลดเงินเพิ่มได้ แต่เนื่องจากกรณีดังกล่าวมิใช่ความผิดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้เสียภาษี คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีที่ดินฯ จึงเสนอแนวทางการยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่มไว้ ๒ แนวทาง กล่าวคือ แนวทางที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ กำหนดให้ขยายระยะเวลาการชำระภาษีสำหรับผู้เสียภาษีที่ได้รับแบบประเมินภาษีล่าช้าเกินกำหนดระยะเวลาชำระภาษี โดยมีใช้ความผิดพลาดของผู้เสียภาษีและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แนวทางที่ ๒ ผู้เสียภาษีใช้สิทธิคัดค้านและขอให้ผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาทบทวนการเรียกเก็บภาษี กรณีได้รับแบบประเมินภาษีล่าช้าเกินกำหนดเวลาการชำระภาษี โดยมีใช้ความผิดพลาดของผู้เสียภาษีและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ ประกอบกับมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เพื่อให้การพิจารณาในกรณีดังกล่าวเป็นไปด้วยความรอบคอบ กระทรวงมหาดไทยจึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า คำวินิจฉัย คำปรึกษาและคำแนะนำของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีที่ดินฯ ดังกล่าวสามารถดำเนินการได้หรือไม่

ความเห็น การให้ความเห็นทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามมาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นการให้ความเห็นทางกฎหมายซึ่งต้องมีข้อเท็จจริงที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นและเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเป็นเหตุให้ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายได้โดยถูกต้อง แต่โดยที่ข้อหารือนี้เป็นการขอให้วินิจฉัยเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการดำเนินการตามแนวทางการยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้แก่ผู้เสียภาษีที่มีได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดเนื่องจากได้รับแบบประเมินภาษีเมื่อพ้นกำหนดเวลาการชำระภาษีเพราะพฤติการณ์อันใดอันหนึ่งซึ่งมิใช่ความผิดของผู้เสียภาษี ตามคำวินิจฉัย คำปรึกษาหรือคำแนะนำของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งอยู่ในหน้าที่และอำนาจของ

คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีที่ดินฯ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ จึงเป็น ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจ มิใช่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อนึ่ง คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า ระบบการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ แตกต่างจากระบบการจัดเก็บภาษีเงินได้ตามประมวล รัษฎากร โดยระบบการจัดเก็บภาษีเงินได้ตามประมวลรัษฎากรเป็นระบบประเมินตนเอง ซึ่งกำหนดให้ผู้มีเงิน ได้ประเมินภาษีโดยตนเอง และเสียภาษีตามที่ตนประเมิน แต่ระบบการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ เป็นระบบประเมินภาษีโดยเจ้าพนักงาน ซึ่งกำหนดให้ เป็นหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการประเมินภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง โดยแจ้งการประเมินภาษี ให้แก่ผู้เสียภาษี และผู้เสียภาษีต้องเสียภาษีตามแบบประเมินภาษีที่ได้รับแจ้ง ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ ซึ่งในการส่งแบบประเมินภาษีนั้น มาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง กำหนดให้เจ้าหน้าที่ส่งให้แก่ผู้เสียภาษีโดยตรงหรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ดังนั้น เมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดำเนินการแจ้งการประเมินภาษีไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดแล้ว ก็มีหน้าที่ โดยปริยายที่จะตรวจสอบการได้รับแจ้งการประเมินภาษีของผู้เสียภาษีด้วย เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เสียภาษีได้รับแจ้ง การประเมินภาษีในเวลาอันสมควรแล้ว ทั้งนี้ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกรณีที่เป็นการพันวิสัยที่ผู้เสียภาษีจะชำระภาษีภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด ส่วนกรณีที่ผู้เสียภาษีได้รับแบบประเมินภาษีเมื่อพ้นกำหนดเวลาชำระภาษีเพราะพฤติการณ์อันใดอันหนึ่ง ซึ่งมีใ้ความผิดของผู้เสียภาษี ทำให้ผู้เสียภาษีไม่สามารถชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดได้ และองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นก็รับทราบถึงเหตุดังกล่าว ก็สมควรที่จะปฏิบัติต่อผู้เสียภาษีนั้นแตกต่างจากกรณีที่ ผู้เสียภาษีมิได้ชำระภาษีภายในเวลาที่กำหนดอันเป็นเหตุให้ต้องเสียเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามมาตรา ๖๘ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างฯ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพิจารณา กำหนดแนวทางการแก้ไขเพื่อความเป็นธรรมโดยไม่ก่อให้เกิดภาระแก่ประชาชนผู้เสียภาษี หรือพิจารณาให้มี บทบัญญัติกำหนดเวลาการชำระภาษีสำหรับกรณีเช่นนี้ให้เหมาะสมต่อไป

(เรื่องเสร็จที่ ๑๑๒๘/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม ให้แก่ผู้เสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับแบบประเมินภาษีเมื่อพ้นกำหนดเวลาการชำระภาษี - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๒))

เรื่องที่ ๒ ข้อห้ามการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ในบริเวณโรงรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

ประเด็น “บริเวณโรงรับจำนำ” ตามมาตรา ๑๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ มีความหมายอย่างไร

ความเห็น ในการขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเป็นผู้มีอำนาจ พิจารณานุญาต ซึ่งผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำต้องดำเนินการยื่นคำขอตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกฎกระทรวง โดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ กำหนดให้ยื่นคำขอตามแบบ จ.๑ ท้ายกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ต่อเจ้าพนักงาน ผู้ออกไปอนุญาต และในแบบ จ.๑ กำหนดให้แสดงแผนผังสถานที่ของโรงรับจำนำ อันประกอบด้วยพื้นที่

ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการโรงรับจำนำตามกฎหมายไว้ด้วย ดังนั้น ในการพิจารณาอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ นอกจากการพิจารณาคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ข้อกำหนดเกี่ยวกับสถานที่ตั้งและจำนวนโรงรับจำนำตามกฎหมายแล้ว คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำต้องพิจารณารายการตามแบบ จ.๑ ที่รวมถึงแผนผังสถานที่แสดงขอบเขตพื้นที่ที่จะใช้ในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำของโรงรับจำนำนั้นด้วย เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำได้ ก็หมายความว่าคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำได้ให้ความเห็นชอบแผนผังสถานที่แสดงพื้นที่ของโรงรับจำนำนั้น ดังนั้น บริเวณภายในขอบเขตพื้นที่ตามแผนผังสถานที่ดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นบริเวณโรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาต ซึ่งภายในบริเวณนั้นผู้รับจำนำจะประกอบธุรกิจซึ่งไม่เกี่ยวกับการรับจำนำหรือการขายทรัพย์สินจำนำที่หลุดเป็นสิทธิแล้วไม่ได้ ทั้งนี้ ตามที่มาตรา ๑๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำฯ ห้ามไว้ ส่วนการพิจารณาว่าพื้นที่ใดอยู่ “ในบริเวณโรงรับจำนำ” และพื้นที่ใดอยู่ “นอกบริเวณโรงรับจำนำ” ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นรายกรณีไป โดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาข้างต้น

อนึ่ง คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า พระราชบัญญัติโรงรับจำนำฯ ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน และมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับกาลปัจจุบัน ดังนั้น เพื่อให้การกำกับดูแลการประกอบกิจการโรงรับจำนำสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง สมควรที่กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ในฐานะที่เป็นหน่วยงานกำกับดูแลการประกอบกิจการโรงรับจำนำ จะพิจารณาทบทวนความเหมาะสมของกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำให้สอดคล้องกับหลักการตามมาตรา ๒๖ และมาตรา ๓๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป

(เรื่องเสร็จที่ ๑๑๘๘/๒๕๖๖) วันที่กสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ข้อห้ามการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ในบริเวณโรงรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓)

เรื่องที่ ๓ การมอบให้บุคคลอื่นเข้าประชุมแทนประธานกรรมการสถาบันรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕

ประเด็นที่หนึ่ง ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลในฐานะกรรมการในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นกรรมการโดยตำแหน่งหรือเป็นการแต่งตั้งตัวบุคคล

ความเห็น สถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ปัจจุบัน ได้แก่ สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) ที่จัดตั้งโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ บัญญัติให้มีประธานกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์สูงในด้านการแพทย์และสาธารณสุข การพัฒนาและรับรองคุณภาพสถานพยาบาล การบริหารหรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อกิจการของสถาบัน มาตรา ๑๕ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้มีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี เมื่อครบกำหนดแล้ว หากยังมีได้มีการแต่งตั้งประธาน

กรรมการขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น อยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าประธานกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งเข้าปฏิบัติหน้าที่ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวบัญญัติว่าในกรณีที่ประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้กรรมการที่เหลือเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว ด้วยเหตุนี้ การเป็นกรรมการในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขของประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลก็เนื่องมาจากการดำรงตำแหน่งดังกล่าว โดยมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ บัญญัติไว้โดยระบุเพียงชื่อตำแหน่งของกรรมการเท่านั้น กฎหมายย่อมมุ่งประสงค์ถึงองค์ความรู้ของหน่วยงานที่บุคคลผู้นั้นดำรงตำแหน่งอยู่เป็นสำคัญ โดยผู้ที่มาดำรงตำแหน่งประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลย่อมเป็นกรรมการในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขด้วย ดังนั้น ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลจึงเป็นกรรมการโดยตำแหน่งในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขเช่นเดียวกับอธิบดีกรมการแพทย์ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา และผู้อำนวยการกองการประกอบโรคศิลปะ

ประเด็นที่สอง การที่องค์ประกอบของคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ที่ไม่ได้ระบุว่า “ผู้แทน” เป็นกรณีที่ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล จะมอบให้ผู้อื่นเข้าประชุมแทนได้หรือไม่

ความเห็น สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาลเป็นองค์การมหาชน การดำเนินการจะต้องมีความคล่องตัวและมีการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรและบุคลากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดตลอดจนบูรณาการให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดทำงานร่วมกันอย่างมีเอกภาพและประสานงานกันเพื่อความรวดเร็วในการดำเนินการมอบอำนาจของคณะกรรมการองค์การมหาชนที่ดำเนินการตามมติของคณะกรรมการองค์การมหาชน และทำเป็นหนังสือ อีกทั้งการมอบอำนาจให้บุคคลเข้าประชุมแทนก็ได้ระบุตัวบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับลักษณะงานด้วย จึงเป็นการมอบอำนาจตามแนวทางที่เทียบเคียงได้กับการมอบอำนาจของผู้ดำรงตำแหน่งในส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน และเมื่อได้วินิจฉัยไว้ในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง ดังนั้น ประธานสถาบันพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลจึงมอบอำนาจให้ผู้อื่นเข้าประชุมคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ แทนได้

อนึ่ง คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลองค์การมหาชนควรจัดให้มีระเบียบว่าด้วยการมอบอำนาจของคณะกรรมการองค์การมหาชนให้สอดคล้องกับแนวทางที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อให้การปฏิบัติงานขององค์การมหาชนเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี อันจะทำให้การบริหารงานและการปฏิบัติภารกิจขององค์การมหาชนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

(เรื่องเสรีจที่ ๑๑๙๔/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การมอบให้บุคคลอื่น เข้าประชุมแทนประธานกรรมการสถาบันรับรองคุณภาพโรงพยาบาลในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพ และมาตรฐานบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ - คณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐))

เรื่องที่ ๔ อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรถโดยสารประจำทางพลังงานไฟฟ้า

ประเด็นที่หนึ่ง กรุงเทพมหานครสามารถตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง รถโดยสาร ประจำทางพลังงานไฟฟ้าเพื่อลดมลภาวะ พ.ศ. โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๘๙ มาตรา ๙๐ และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้หรือไม่

ความเห็น โดยที่มาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครฯ บัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ให้กรุงเทพมหานครมีหน้าที่และอำนาจดำเนินกิจการในเขต กรุงเทพมหานคร ฯลฯ บทบัญญัติดังกล่าวมีความหมายว่า การใช้อำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่นที่มีการบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ กรุงเทพมหานครไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ หรือตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครให้ขัดต่อกฎหมายเฉพาะนั้นได้ สำหรับกรณีที่เป็นปัญหานี้ มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะแล้วหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติจราจร ทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ กรุงเทพมหานครจึงต้องดำเนินการ ให้สอดคล้องกับกฎหมายเฉพาะดังกล่าว การตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครให้ผิดแผกไปจากกฎหมาย และอนุบัญญัติที่ออกตามกฎหมายนั้น เป็นการเกินหน้าที่และอำนาจ (ultra vires) จึงไม่อาจกระทำได้ ดังนั้น เมื่อร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง รถโดยสารประจำทางพลังงานไฟฟ้าเพื่อลดมลภาวะ พ.ศ. มีสาระสำคัญเป็นการห้ามมิให้รถโดยสารประจำทางที่ใช้รถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าเดินรถในเขต กรุงเทพมหานคร ซึ่งการประกอบกิจการรถโดยสารประจำทางเป็นกิจการที่อยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติ การขนส่งทางบกฯ เป็นการเฉพาะ จะต้องได้รับอนุญาตประกอบกิจการโดยคณะกรรมการควบคุมการขนส่ง ทางบกกลางมีหน้าที่และอำนาจกำหนดเส้นทางสำหรับการขนส่งประจำทางในเขตกรุงเทพมหานคร และกำหนดชนิดหรือสภาพรถที่มิให้รับจดทะเบียน โดยหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติการขนส่งทางบกฯ มิได้จำกัดให้รถโดยสารประจำทางต้องใช้พลังงานไฟฟ้าเท่านั้น ดังนั้น ผู้ประกอบกิจการรถโดยสารประจำทาง สามารถใช้รถโดยสารประจำทางที่ใช้พลังงานชนิดใดก็ได้ กรุงเทพมหานครจึงไม่มีอำนาจตราข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรถโดยสารประจำทางพลังงานไฟฟ้าเพื่อลดมลภาวะได้

อย่างไรก็ดี แนวทางในการกำหนดให้รถโดยสารประจำทางเปลี่ยนเครื่องยนต์เป็นเครื่องยนต์ ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าเพื่อลดมลภาวะเป็นเรื่องที่สมควรจะได้ริเริ่มดำเนินการซึ่งสามารถกระทำ ได้โดยกรุงเทพมหานครประสานความร่วมมือกับกรมการขนส่งทางบกและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ กรมการขนส่งทางบกและหน่วยงานดังกล่าวอาศัยอำนาจตามกฎหมายเฉพาะกำหนดมาตรการและขั้นตอน ในการให้รถโดยสารประจำทางเปลี่ยนเครื่องยนต์จากชนิดอื่นเป็นรถโดยสารประจำทางที่ขับเคลื่อน ด้วยพลังงานไฟฟ้าทั้งหมดในที่สุดต่อไปได้ ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๗๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องร่วมมือและช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

ประเด็นที่สอง บทบัญญัติในร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฯ ร่างข้อ ๗ ที่กำหนดห้ามมิให้รถโดยสารประจำทางที่มีไซรลที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าเดินรถในเขตกรุงเทพมหานคร ร่างข้อ ๘ ที่กำหนดหน้าที่และอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจสอบรถโดยสารประจำทาง และร่างข้อ ๙ ที่กำหนดให้รถโดยสารประจำทางต้องติดตั้งระบบติดตามแบบเวลาจริง ชัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครฯ และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบกฯ หรือไม่ และสามารถบังคับได้เพียงใด

ความเห็น เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า กรุงเทพมหานครไม่มีอำนาจตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครดังกล่าวได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในรายละเอียดของร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครดังกล่าวอีก

(เรื่องเสร็จที่ ๑๒๓๐/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรถโดยสารประจำทางพลังงานไฟฟ้า - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑))

เรื่องที่ ๕ สถานะความเป็นหน่วยงานของรัฐของบริษัท ธนาकारกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔

ประเด็นที่หนึ่ง บมจ. ธนาकारกรุงไทย มีสถานะเป็นรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือไม่

ความเห็น มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรตามหน้าที่และอำนาจของกรมการปกครอง โดยมีได้กำหนดความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ไว้เป็นการเฉพาะ ในการพิจารณาความเป็นหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายฉบับนี้ จึงต้องพิจารณาประกอบกับหลักการจำแนกประเภทของหน่วยงานของรัฐในกำกับของฝ่ายบริหาร ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบและมีผลผูกพันทุกส่วนราชการให้ต้องถือปฏิบัติ โดยหลักการดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาความเป็นหน่วยงานของรัฐโดยพิจารณาจาก (๑) ความสัมพันธ์กับรัฐ ทั้งในเรื่องของการจัดตั้ง รูปแบบ การแต่งตั้งบุคลากรระดับสูง และการกำกับดูแลของรัฐ (๒) กิจกรรมของหน่วยงานนั้นว่าเป็นบริการสาธารณะหรือไม่ (๓) งบประมาณหรือรายได้ของหน่วยงาน การค้าประกันหนี้ (๔) สถานะของบุคลากร (๕) วิธีการและระบบกฎหมายที่ใช้ในการทำกิจกรรม และ (๖) ความเป็นเจ้าของและอำนาจในการบริหารจัดการ เมื่อ บมจ. ธนาकारกรุงไทย เป็นบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายดังกล่าว โดยมีได้มีกฎหมายจัดตั้งองค์กรขึ้นเป็นการเฉพาะ ประกอบกับ บมจ. ธนาकारกรุงไทย มีวัตถุประสงค์หลักในการประกอบธุรกิจธนาकारพาณิชย์ โดยมีได้จัดทำบริการสาธารณะ และมีได้มีที่มาของแหล่งรายได้จากเงินงบประมาณของรัฐกรณีจึงไม่มีความสัมพันธ์กับรัฐทั้งในแง่ของการจัดตั้ง รูปแบบ การกำกับดูแลของรัฐ กิจกรรมในการเป็นบริการสาธารณะ งบประมาณหรือรายได้ ตลอดจนวิธีการและระบบกฎหมายที่ใช้ในการทำกิจกรรม หรือมีการใช้อำนาจตามกฎหมาย บมจ. ธนาकारกรุงไทย จึงไม่มีลักษณะเป็นหน่วยงานของรัฐตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมติคณะรัฐมนตรี

นอกจากนี้ ตามบทบัญญัติดังกล่าวนี้ หน่วยงานที่อาจได้รับอนุญาตให้เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรของกรมการปกครองจำกัดเฉพาะส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐ อีกทั้งข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งปกติเป็นข้อมูลลับที่ไม่อาจเปิดเผยได้ การเชื่อมโยงข้อมูลที่จะได้รับอนุญาตตามบทบัญญัติดังกล่าวจึงต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของหน่วยงานนั้น ๆ เท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจได้ และโดยที่ส่วนราชการคือหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายและมีหน้าที่และอำนาจให้บริการสาธารณะหรือหน้าที่พิเศษอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ส่วนหน่วยงานของรัฐตามความหมายทั่วไปย่อมหมายถึงหน่วยงานที่รัฐเป็นเจ้าของ แต่ “หน่วยงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ นั้น เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของการอนุญาตให้มีการเชื่อมโยงข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรได้แล้ว เห็นว่า มีความหมายแคบกว่าความหมายทั่วไป เพราะผู้อำนวยการทะเบียนกลางจะพิจารณาอนุญาตการเชื่อมโยงข้อมูลได้เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของหน่วยงานนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานของรัฐที่จะขออนุญาตตามมาตรา ๑๕ นี้ได้ จะต้องเป็นหน่วยงานในลักษณะเดียวกับส่วนราชการ คือเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายและมีหน้าที่และอำนาจตามที่กฎหมายกำหนดด้วย ดังนั้น เมื่อ บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัดฯ และมีวัตถุประสงค์ในการประกอบธุรกิจเพื่อแบ่งปันกำไรอันจะพึงได้จากกิจการที่ทำ โดยมีได้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติในทางราชการตามกฎหมาย บมจ. ธนาคารกรุงไทย จึงไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ

ประเด็นที่สอง หาก บมจ. ธนาคารกรุงไทย เป็นรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ การขอใช้ประโยชน์ข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรจากฐานข้อมูลทะเบียนกลางด้วยระบบคอมพิวเตอร์จะเป็นการดำเนินการที่มีลักษณะเป็นการนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจหรือในเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับหน้าที่ของทางราชการ ซึ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ หรือไม่

ความเห็น เมื่อได้ให้ความเห็นไว้ในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า บมจ. ธนาคารกรุงไทย ไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรฯ จึงไม่จำเป็นต้องให้ความเห็นในประเด็นนี้อีก

อนึ่ง คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า โดยที่มาตรา ๓๒ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า การนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใด ๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ เมื่อข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรเป็นข้อมูลส่วนบุคคลประเภทหนึ่ง กรมการปกครองจึงมีหน้าที่ต้องกำหนดกรอบการพิจารณาอนุญาตให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ประโยชน์จากข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎรให้มีความชัดเจน รวมทั้งต้องพิจารณาวัตถุประสงค์ในการเชื่อมโยงข้อมูลไปใช้ด้วยว่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(เรื่องเสร็จที่ ๑๒๓๑/๒๕๖๖) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง สถานะความเป็นหน่วยงานของรัฐของบริษัท ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ)

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

พศจิกายน ๒๕๖๖

จำนวน ๒ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ การแข่งขันกีฬา Mixed Martial Art (MMA) เป็นการแข่งขันกีฬามวยตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง Mixed Martial Art (MMA) เป็นกีฬามวยตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

ความเห็น บทนิยามคำว่า “กีฬามวย” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวยฯ บัญญัติให้หมายความว่าการแข่งขันชกมวยตามกติกาของศิลปะมวยไทยหรือกีฬามวยสากล จะเห็นได้ว่าการเป็น “กีฬามวย” ประกอบด้วยสองส่วน ส่วนแรก คือ การแข่งขันชกมวย และส่วนที่สอง คือ ต้องใช้กติกาของศิลปะมวยไทยหรือกีฬามวยสากลในการแข่งขันดังกล่าว จึงต้องพิจารณาว่า MMA เป็นการแข่งขันชกมวยหรือไม่ และกติกาที่ใช้เป็นกติกาของศิลปะมวยไทยหรือกีฬามวยสากลหรือไม่ โดยที่สาระสำคัญของศิลปะมวยไทย คือ การต่อสู้ที่ใช้หมัด เท้า เข่า ศอก มีการสวมมงคลเฉพาะเวลาไหว้ครูก่อนการแข่งขัน มีการร่ายรำไหว้ครูตามศิลปะประเพณีโดยมีปี่ชวา กลองแขกตัวผู้และกลองแขกตัวเมีย และฉิ่งจับจิ้งหะ บรรเลงส่วนสาระสำคัญของกีฬามวยสากล คือ การต่อสู้ด้วยสันหมัดให้ถูกเป้าหมายตั้งแต่บริเวณแนวเข็มขัดขึ้นไปจนถึงศีรษะส่วนหน้ารวมถึงด้านข้าง โดยมีระเบียบและกติกาในการแข่งขันกีฬามวยไทยและกีฬามวยสากลตามที่กำหนดในระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยระเบียบและกติกาสำหรับการแข่งขันกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่ MMA เป็นการต่อสู้แบบผสมผสานหรือการแข่งขันต่อสู้โดยใช้เทคนิคจากหลากหลายศาสตร์ของศิลปะการต่อสู้ที่รวมถึงการจับตัว การเตะ และการจู่โจม โดยมีกติกาในการแข่งขันที่สำคัญ คือ เมื่อคู่ต่อสู้ฝ่ายหนึ่งล้มแล้วอีกฝ่ายสามารถเข้าไปต่อสู้ซ้ำได้ อันเป็นกติกาที่แตกต่างจากการแข่งขันกีฬามวยไทยและกีฬามวยสากลที่ห้ามเข้าต่อสู้ซ้ำคู่ต่อสู้ที่ล้มอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ การให้คะแนนของ MMA ก็แตกต่างจากกติกาในการแข่งขันกีฬามวยไทยและกีฬามวยสากล จึงเห็นได้ว่า MMA เป็นเพียงการแข่งขันต่อสู้แขนงหนึ่ง แต่มิได้เป็นกีฬามวยตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวยฯ

ประเด็นที่สอง หาก Mixed Martial Art (MMA) ไม่เป็นกีฬามวยตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ จะมีแนวทางในการกำกับดูแลอย่างไร

ความเห็น การพิจารณาให้ความเห็นต่อปัญหาข้อกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกาตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นการให้ความเห็นต่อปัญหาข้อกฎหมายแก่หน่วยงานของรัฐหรือตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีหรือมติคณะรัฐมนตรี ส่วนการจะกำกับดูแลการจัดการแข่งขัน MMA หรือไม่ อย่างไร นั้น เป็นเรื่องในทางนโยบายที่การกีฬาแห่งประเทศไทยสามารถพิจารณาแนวทางการกำกับดูแลได้ มิใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาจะรับไว้พิจารณาได้ อย่างไรก็ตาม การกีฬาแห่งประเทศไทยสามารถสอดส่องและกำกับดูแลการดำเนินกิจกรรมกีฬาได้ตามวัตถุประสงค์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ อีกทั้งหากการกีฬา

แห่งประเทศไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า การควบคุมการจัดการแข่งขัน MMA จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม อาจกำหนดให้มีกฎหมายหรือกฎไว้เป็นการเฉพาะเพื่อควบคุม MMA ก็ได้

(เรื่องเสร็จที่ ๑๓๓๘/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การแข่งขันกีฬา Mixed Martial Art (MMA) เป็นการแข่งขันกีฬามวยตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘))

เรื่องที่ ๒ การทบทวนมติชี้มูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นชอบตามคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ

ประเด็นที่หนึ่ง การที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญา และคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการในมูลเหตุและประเด็นเดียวกันกับที่ชี้มูลความผิดทางวินัย นั้น คณะกรรมการ ป.ป.ท. จะสามารถเพิกถอนมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยในมูลเหตุ และประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาได้หรือไม่

ความเห็น การดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญามีความมุ่งหมายและวิธีพิจารณาที่แตกต่างกัน โดยการดำเนินการทางวินัยของราชการเป็นมาตรการทางปกครองเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบระเบียบ ซึ่งต่างจากการดำเนินคดีอาญาที่เป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดอาญามาลงโทษตามกฎหมาย และหลักการพิจารณาคดีอาญานั้น โจทก์จะต้องอ้างพยานหลักฐานและนำสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยต่อศาลให้ปรากฏอย่างชัดแจ้งจนปราศจากข้อสงสัย ศาลจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องสอดคล้องหรือถือผลการดำเนินคดีอาญา ซึ่งอาจจะเหมือนหรือแตกต่างกันก็ได้ สุดแต่ข้อเท็จจริงที่จะปรากฏ ทั้งนี้ ตามแนวความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ในเรื่องเสร็จที่ ๑๔๐๖/๒๕๕๙

เมื่อปรากฏว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) มอบหมายให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) ดำเนินการแทนตามมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้พิจารณาทบทวนแล้วเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่กระทรวงคมนาคมรายงาน และคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นด้วยกับรายงานดังกล่าว คณะกรรมการ ป.ป.ท. จึงได้แต่มีมติรับทราบและต้องรายงานผลไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณาตามมาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ทั้งนี้ รายงานดังกล่าวต้องระบุข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ชัดเจน เพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะได้ใช้ประกอบการพิจารณาดำเนินการต่อไป

ประเด็นที่สอง การดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา จะต้องดำเนินการอย่างไร

ความเห็น เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังมีมติคำสั่งใดในกรณีนี้ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนจึงยังไม่มีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยใดอีก

(เรื่องเสร็จที่ ๑๓๙๐/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การทบทวนมติชี้มูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นชอบตามคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑))

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

ธันวาคม ๒๕๖๖

จำนวน ๒ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ ลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย

ประเด็น ผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยได้รับเงินเดือน แต่มิใช่เงินจากงบประมาณประเภทเงินเดือน เป็นตำแหน่งอันเป็นลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทยตามข้อ ๒ (ก) แห่งกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ พ.ศ. ๒๕๔๖ หรือไม่

ความเห็น ผู้ใหญ่บ้านเป็นบุคคลซึ่งราษฎรเลือก แล้วให้นายอำเภอออกคำสั่งแต่งตั้งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ และจะได้รับเงินเดือน แต่มิใช่จากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนตามมาตรา ๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑๒ ลงวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๑๕ โดยปัจจุบันเงินตอบแทนตำแหน่งที่ผู้ใหญ่บ้านได้รับเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินตอบแทนตำแหน่ง และเงินอื่น ๆ ให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายปกครอง และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินตอบแทนตำแหน่ง และเงินอื่น ๆ ให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายปกครอง และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๖๖ และผู้ใหญ่บ้านมีอำนาจหน้าที่ในการช่วยเหลือนายอำเภอในการปฏิบัติหน้าที่ ปกครองบรรดารัฐ และเป็นหัวหน้าราษฎรในเขตหมู่บ้านของตนตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๖ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๑๑)ฯ

สำหรับประเด็นว่าผู้ใหญ่บ้านเป็นข้าราชการหรือไม่ นั้น เห็นว่า บุคคลจะมีสถานะเป็นข้าราชการประเภทใดจะต้องได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายเกี่ยวกับระเบียบข้าราชการประเภทนั้นหรือกฎหมายจัดตั้งหรือจัดระเบียบส่วนราชการ หรือองค์กรของรัฐ ซึ่งความหมายของคำว่า “ข้าราชการ” สามารถพิจารณาเทียบเคียงได้จาก (๑) บทนิยามคำว่า “ข้าราชการพลเรือน” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งหมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณในกระทรวง กรมฝ่ายพลเรือน และ (๒) บทนิยามคำว่า “พนักงานส่วนท้องถิ่น” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมายถึง ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานส่วนตำบล ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พนักงานเมืองพัทยา และข้าราชการ หรือพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง ซึ่งได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการโดยได้รับเงินเดือนจากงบประมาณหมวดเงินเดือนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือจากเงินงบประมาณหมวดเงินอุดหนุนของรัฐบาลที่ให้แก

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำมาจัดเป็นเงินเดือนของข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น แต่โดยที่พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ฯ กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านเป็นตำแหน่งที่มาจากการเลือกของราษฎร แล้วให้นายอำเภอออกคำสั่งแต่งตั้งตามมาตรา ๑๓ วรรคสี่ และได้รับเงินเดือนที่ไม่ได้มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนตามมาตรา ๙ วรรคสาม ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดแต่งตั้งหรือกำหนดสถานะให้ผู้ใหญ่บ้านเป็นข้าราชการ ดังนั้น ผู้ใหญ่บ้านจึงไม่ใช่ข้าราชการ

ในส่วนประเด็นว่าผู้ใหญ่บ้านเป็นพนักงานองค์กรของรัฐหรือไม่นั้น เห็นว่า ไม่มีกฎหมายกำหนดความหมายของคำว่า “พนักงานองค์กรของรัฐ” ไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องพิจารณาความหมายของคำว่า “พนักงานองค์กรของรัฐ” ในลักษณะทั่วไป ซึ่งหมายถึง บุคคลผู้มีหน้าที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐ เนื่องจากข้อ ๒ (๓) แห่งกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิฯ กำหนดให้บุคคลซึ่งจะได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องไม่เป็นข้าราชการหรือพนักงานองค์กรของรัฐซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ การตีความจึงต้องพิจารณาความข้างเคียงหรือบริบทของคำในลำดับก่อนหน้า เพราะเป็นความเดียวกันหรือต่อเนื่องกัน ด้วยเหตุนี้ ตำแหน่งพนักงานองค์กรของรัฐจึงต้องเทียบเคียงจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งเป็นลักษณะต้องห้ามที่กำหนดไว้ในลำดับก่อนหน้าเมื่อพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ฯ กำหนดให้ผู้ใหญ่บ้านเป็นตำแหน่งที่มาจากการเลือกของราษฎรแล้วให้นายอำเภอออกคำสั่งแต่งตั้ง มีอำนาจหน้าที่ในการช่วยเหลือนายอำเภอในการปฏิบัติหน้าที่ ปกครองบรรดาราษฎร และเป็นหัวหน้าราษฎรในเขตหมู่บ้านของตน โดยได้รับเงินเดือนที่ไม่ได้มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ตามนัยมาตรา ๙ วรรคสาม มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๓ วรรคสี่ และมาตรา ๒๗ อีกทั้งมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ฯ กำหนดให้การตั้งหมู่บ้านที่บ้านหลายบ้านอยู่ในท้องที่อันหนึ่งซึ่งควรอยู่ในความปกครองอันเดียวกันได้ให้จัดเป็นหมู่บ้าน ๑ ลักษณะ และให้ถือความสะดวกแก่การปกครองเป็นประมาณ กรณีจึงเป็นแบบแผนในการปกครองท้องที่และราษฎรว่าลักษณะปกครองหมู่บ้าน หมู่บ้านจึงเป็นท้องที่ที่ตั้งขึ้นเพื่อจัดระเบียบการปกครอง แต่ไม่ใช่องค์กรของรัฐ การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ใหญ่บ้านจึงไม่ใช่การปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรของรัฐ แต่เป็นการปฏิบัติงานตามที่พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ฯ กำหนดไว้ ซึ่งแตกต่างจากข้าราชการหรือพนักงานซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น ผู้ใหญ่บ้านจึงไม่ใช่พนักงานองค์กรของรัฐซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านไม่เป็นข้าราชการ หรือพนักงานองค์กรของรัฐซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ จึงมิใช่ตำแหน่งอันมีลักษณะต้องห้ามในการที่จะได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทยตามข้อ ๒ (๓) แห่งกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิฯ

(เรื่องเสรีจที่ ๑๕๐๑/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐))

เรื่องที่ ๒ สิทธิในใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน หรือ Renewable Energy Certificate (REC) ที่ได้จากการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้ากับการไฟฟ้า

ประเด็น สิทธิในใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน (REC) เป็นสิทธิของผู้ผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนที่สามารถนำไปทำการรับรองตามกระบวนการรับรอง เพื่อนำใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนไปทำการซื้อขายได้หรือไม่

ความเห็น สัญญาซื้อขายไฟฟ้าระหว่างการผลิตไฟฟ้ากับผู้รับซื้อไฟฟ้ากับผู้ผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนเป็นการตกลงซื้อและขายพลังงานไฟฟ้าอันเป็นพลังงานประเภทหนึ่งที่ได้จากพลังงานหมุนเวียน ซึ่งมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติให้คำว่า “พลังงาน” หมายความว่า ความสามารถในการทำงานซึ่งมีอยู่ในตัวของสิ่งให้งานได้ ได้แก่ พลังงานหมุนเวียน และพลังงานสิ้นเปลือง และให้หมายความรวมถึงสิ่งให้งานได้ เช่น เชื้อเพลิง ความร้อน และไฟฟ้า เป็นต้น และคำว่า “พลังงานหมุนเวียน” หมายความว่า พลังงานที่ได้จากไม้ ฟืน แกลบ กากอ้อย ชีวมวล น้ำ แสงอาทิตย์ ความร้อนใต้พิภพ ลม และคลื่น เป็นต้น และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการพลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้คำว่า “พลังงาน” หมายความว่า ไฟฟ้าหรือก๊าซธรรมชาติ และ “พลังงานหมุนเวียน” หมายความว่า พลังงานหมุนเวียนตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ

เมื่อพิจารณาบนิยามคำว่า “พลังงาน” และ “พลังงานหมุนเวียน” ตามกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า มิได้กำหนดให้หมายความรวมถึงสิทธิหรือผลประโยชน์ได้อื่นใดนอกเหนือไปจาก ความหมายตามบนิยามดังกล่าว อีกทั้งยังปรากฏว่า ในการทำสัญญาซื้อขายไฟฟ้าระหว่างการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนนั้น มิได้มีการกำหนดรายละเอียดในสัญญาให้รวมถึงผลประโยชน์ได้อื่นใดนอกเหนือไปจากปริมาณการผลิตไฟฟ้า ด้วยเหตุนี้ การไฟฟ้าที่รับซื้อไฟฟ้าจากผู้ผลิตไฟฟ้าจึงมิใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในผลประโยชน์ได้อื่นใดอันเกิดขึ้นเพิ่มเติมนอกจากปริมาณการผลิตไฟฟ้าที่รับซื้อไว้จากผู้ผลิตไฟฟ้าตามที่กำหนดไว้ในสัญญาซื้อขายไฟฟ้า อีกทั้ง REC มิได้เกิดขึ้นเพราะเหตุที่มีการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนโดยทันที แต่มีกระบวนการเพื่อก่อให้เกิดใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน ซึ่งมีต้นทุนและกระบวนการที่เพิ่มขึ้น และจะต้องเกิดจากความประสงค์ของผู้ผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนว่าจะขอให้มีการรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนหรือไม่ด้วย ดังนั้น REC จึงเป็นผลประโยชน์ได้อื่นใดอันเกิดขึ้นจากการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนแยกจากไฟฟ้าที่ผลิตและขายให้แก่การไฟฟ้า และหากผู้ผลิตไฟฟ้าประสงค์จะให้มีการรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน เพื่อไปทำการซื้อขายก็สามารถขอให้ กฟผ. ออก REC ตามขั้นตอนและกระบวนการที่กำหนด และมีสิทธินำ REC นั้นไปซื้อขายได้โดยไม่ต้องส่งมอบให้แก่การไฟฟ้าที่เป็นผู้รับซื้อไฟฟ้าตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้านั้น

(เรื่องเสร็จที่ ๑๕๑๗/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง สิทธิในใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน หรือ Renewable Energy Certificate (REC) ที่ได้จากการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้ากับการไฟฟ้า - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕))

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

มกราคม ๒๕๖๗

จำนวน ๔ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ การบริจาคอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กแก่หน่วยบริการสาธารณสุข ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารก และเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐

ประเด็นที่หนึ่ง การกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการบริจาคอาหารสำหรับทารก หรืออาหารสำหรับเด็กเล็กในกรณีจำเป็นแก่หน่วยบริการสาธารณสุขโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็กฯ นั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศกำหนดให้สำนักงานบรรเทาทุกข์และประชานามัยพิทักษ์ สังกัดสภากาชาดไทย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือสถานสงเคราะห์หรือหน่วยงานอื่นใดที่มีลักษณะ ทำนองเดียวกันเป็นหน่วยรับบริจาคได้หรือไม่

ความเห็น มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารก และเด็กเล็กฯ มีเจตนารมณ์ในการควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก ผ่านการบริจาคให้แก่หน่วยบริการสาธารณสุขหรือบุคลากรด้านสาธารณสุขเท่านั้น โดยมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้จำหน่ายอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็ก หรือตัวแทน บริจาคอาหาร สำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กให้แก่หน่วยบริการสาธารณสุขหรือบุคลากรด้านสาธารณสุข แต่โดยที่ สำนักงานบรรเทาทุกข์และประชานามัยพิทักษ์ สังกัดสภากาชาดไทย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และสถานสงเคราะห์หรือหน่วยงานอื่นใดที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน มิได้มีสถานะเป็นหน่วยบริการ สาธารณสุขตามบทนิยามในมาตรา ๓ ที่ต้องห้ามรับบริจาคตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจาก “หน่วยบริการสาธารณสุข” ตามมาตรา ๓ นั้น หมายความว่า สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วย สถานพยาบาลหรือสถานพยาบาลซึ่งดำเนินการโดยกระทรวง ทบวง กรม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ สถาบันการศึกษาของรัฐ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือสภากาชาดไทย และให้หมายความรวมถึง องค์กรเอกชนที่มีวัตถุประสงค์ไม่แสวงหากำไรและดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับด้านสุขภาพแม่ และเด็ก และองค์กรวิชาชีพด้านสาธารณสุข ดังนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงไม่อาจประกาศกำหนดให้ หน่วยงานหรือองค์กรดังกล่าวเป็นหน่วยรับบริจาคอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กในกรณี จำเป็นได้

ประเด็นที่สอง ข้อ ๕ แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการบริจาคอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กที่มีวัตถุประสงค์พิเศษและการบริจาค ในกรณีจำเป็นแก่หน่วยบริการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็กฯ กำหนดว่า “ที่มีทารก ซึ่งเป็นกำพร้า หรือทารกที่ถูกทอดทิ้ง หรือทารกที่แม่ได้รับการวินิจฉัยโดยแพทย์ว่าไม่สามารถให้นมบุตรได้” ถ้อยคำที่กำหนดนี้เกินบทนิยามคำว่า “หน่วยบริการสาธารณสุข” หรือไม่ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวง สาธารณสุขจะมีอำนาจกำหนดถ้อยคำนี้ในประกาศดังกล่าวหรือไม่

ความเห็น มาตรา ๒๓ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็กฯ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก ประกาศกำหนดการบริจาคมอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กในกรณีจำเป็น รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการบริจาคมดังกล่าว กรณีที่ข้อ ๕ แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการบริจาคมอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กที่มีวัตถุประสงค์พิเศษและการบริจาคมในกรณีจำเป็นแก่หน่วยบริการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๖๑ กำหนดว่า การบริจาคมอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กในกรณีจำเป็น ผู้บริจาคมสามารถบริจาคมให้แก่องค์กรเอกชนที่มีวัตถุประสงค์ไม่แสวงหากำไรและดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับด้านสุขภาพแม่และเด็กที่มีทารกซึ่งเป็นกำพร้า หรือทารกที่ถูกทอดทิ้ง หรือทารกที่แม่ได้รับการวินิจฉัยโดยแพทย์ว่าไม่สามารถให้นมบุตรได้ นั้น ความว่า “ที่มีทารกซึ่งเป็นกำพร้า หรือทารกที่ถูกทอดทิ้ง หรือทารกที่แม่ได้รับการวินิจฉัยโดยแพทย์ว่าไม่สามารถให้นมบุตรได้” เป็นการกำหนดเหตุในกรณีจำเป็นที่ต้องให้ความช่วยเหลือทารกดังกล่าวซึ่งอยู่ในความดูแลขององค์กรเอกชนให้ชัดเจนขึ้น และยังกำหนดเงื่อนไขในการบริจาคมโดยจำกัดขอบเขตของหน่วยบริการสาธารณสุขที่รับบริจาคมไว้เฉพาะองค์กรเอกชนที่มีลักษณะดังกล่าวเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อควบคุมการส่งเสริมการตลาดผ่านการบริจาคมให้แก่หน่วยบริการสาธารณสุขประเภทอื่น การกำหนดความตอนท้ายของข้อ ๕ แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวจึงมิได้เป็นการกำหนดลักษณะขององค์กรเอกชนที่มีวัตถุประสงค์ไม่แสวงหากำไรและดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับด้านสุขภาพแม่และเด็กที่เกินไปจากบทนิยามคำว่า “หน่วยบริการสาธารณสุข” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็กฯ ดังนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงสามารถกำหนดความตอนท้ายของข้อ ๕ แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวได้

(**เรื่องเสร็จที่ ๘๙/๒๕๖๗** บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การบริจาคมอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กแก่หน่วยบริการสาธารณสุขตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐))

เรื่องที่ ๒ สถานะของสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ภายหลังจากพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีผลใช้บังคับ

ประเด็น การตราพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ทำให้สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ถูกยุบเลิกไปด้วยหรือไม่ เพียงใด

ความเห็น มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ บัญญัติให้ยกเลิกพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม รวมทั้งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ และมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพัน และงบประมาณของกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและขององค์การสวนยาง ไปเป็นของกรการยางแห่งประเทศไทย (กยท.) และมาตรา ๗๐ บัญญัติให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพัน และงบประมาณของกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับราชการของสถาบันวิจัยยาง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจการยางอื่น ๆ ตามที่รัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นต่อการดำเนินการของ กยท. เว้นแต่

ในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยางไปเป็นของ กยท. อันแสดงให้เห็นว่าพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทยฯ มีเจตนารมณ์ในการจัดตั้ง กยท. ขึ้น เพื่อให้เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการเกี่ยวกับยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร มีเอกภาพ สามารถดำเนินการไปได้อย่างอิสระ คล่องตัว และใช้ยางพาราและผลิตผลจากยางพาราให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด โดยรวมกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางฯ องค์กรสวนยางตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์กรสวนยางฯ และสถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร เว้นแต่กิจการที่เกี่ยวกับการควบคุมยางตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยาง ซึ่งเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจการยาง รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจการยางอื่น ๆ ตามที่รัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นต่อการดำเนินการของ กยท. โดยยกเลิกพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางฯ ซึ่งเป็นกฎหมายจัดตั้งกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและยกเลิกพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์กรสวนยางฯ ซึ่งเป็นกฎหมายจัดตั้งองค์กรสวนยางตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และโอนบรรดากิจการ เงินทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพัน และงบประมาณของหน่วยงานดังกล่าวข้างต้นไปยัง กยท. ตามมาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน รวมถึงบุคลากรของหน่วยงานดังกล่าวด้วย ซึ่งกรณีของสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร มีฐานะเป็นส่วนราชการระดับกองในกรมวิชาการเกษตร จึงบัญญัติไว้เพียงการโอนอำนาจหน้าที่ของสถาบันวิจัยยางที่เป็นส่วนราชการระดับกองในกรมวิชาการเกษตรไปยัง กยท. และยกเว้นอำนาจหน้าที่บางส่วนที่ต้องอยู่ในอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า โดยผลของมาตรา ๗๐ ทำให้ภารกิจของสถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร ที่เกี่ยวกับกิจการยางตามข้อ ๑๗ (๑) (๒) (๔) และ (๕) แห่งกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ โอนไปยัง กยท. แล้ว ยังเหลือเพียงภารกิจที่ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยางตามข้อ ๑๗ (๓) แห่งกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ฯ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ในการควบคุมการผลิต การค้า การส่งออก และการนำเข้ายางตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยางเท่านั้นที่ไม่ได้โอนไปยัง กยท. ดังนั้นสถาบันวิจัยยางจึงไม่อาจคงสถานะเป็นส่วนราชการระดับกองในสังกัดกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้อีกต่อไปและถือได้ว่าสถาบันวิจัยยางถูกยุบเลิกไปแล้วโดยปริยาย ซึ่งกรมวิชาการเกษตรต้องดำเนินการแก้ไขปรับปรุงกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ฯ เพื่อให้การแบ่งส่วนราชการกรมวิชาการเกษตรมีความถูกต้องและเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ในปัจจุบัน และเพื่อมิให้มีความซ้ำซ้อนกับภารกิจและงบประมาณของ กยท.

(เรื่องเสร็จที่ ๑๒๔/๒๕๖๗ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง สถานะของสถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร ภายหลังจากพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีผลใช้บังคับ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒))

เรื่องที่ ๓ การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ประเด็น การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข จะสามารถกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครออกระเบียบกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข พ.ศ. ได้หรือไม่

ความเห็น พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติเรื่องการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยไว้ในหมวด ๓ และเพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย มาตรา ๒๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ กฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง และการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้กำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๒๐ (๔) ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ต้องไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ โดยค่าเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปเป็นรายเดือน กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๒๐ ลิตร กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้ไม่เกินเดือนละ ๖๕ บาท และค่ากำจัดมูลฝอยทั่วไปเป็นรายเดือน กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๒๐ ลิตร กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไว้ไม่เกินเดือนละ ๑๕๕ บาท เพื่อเป็นกรอบให้ราชการส่วนท้องถิ่นนำไปกำหนดค่าธรรมเนียมในข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อใช้สำหรับท้องถิ่นของตน ทั้งนี้ ตามข้อ ๔ (๒) (ก) ๑ และข้อ ๔ (๕) (ก) ๑ แห่งกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมฯ

ร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข พ.ศ. มีการกำหนดโครงสร้างของร่างฯ ไว้สอดคล้องกับกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่ง เป็นการดำเนินการที่ต้องเสียค่าธรรมเนียม โดยแบ่งตามประเภทของการให้บริการ ประเภทของสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย และปริมาณของสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย เช่น ค่าเก็บและขนมูลฝอยทั่วไป ค่าเก็บและขนมูลฝอยติดเชื้อ ค่ากำจัดมูลฝอยทั่วไป ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ส่วนที่สอง เป็นการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมตามประเภทและปริมาณของสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ซึ่งมีอัตราค่าธรรมเนียมที่แตกต่างกันออกไป โดยในส่วนของค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปและค่ากำจัดมูลฝอยทั่วไปที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๒๐ ลิตร ได้กำหนดไว้เป็นสองกรณี ได้แก่ กรณีทั่วไปกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเดือนละ ๓๐ บาท ตามข้อ ๒.๑.๑ และข้อ ๕.๑.๑ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติฯ และกรณีที่มีการคัดแยกมูลฝอยตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กรุงเทพมหานคร กำหนด ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเดือนละ ๑๐ บาท ตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติฯ

กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเสียก่อนว่า การที่ร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฯ กำหนดเพิ่มรายการค่าธรรมเนียมตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ขึ้นเป็นอีกรายการหนึ่ง โดยที่ในกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมฯ มิได้กำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับกรณีการคัดแยกมูลฝอยไว้เป็นการเฉพาะจะสามารถกระทำได้หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการฯ เห็นว่า เมื่อรายการค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปและค่าธรรมเนียมการกำจัดมูลฝอยทั่วไปตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติฯ ยังคงอยู่ในกรอบของรายการค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปและการกำจัดมูลฝอยทั่วไปในกรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๒๐ ลิตร ตามที่ปรากฏในข้อ ๔ (๒) (ก) ๑ และข้อ ๔ (๕) (ก) ๑ แห่งกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมฯ ดังนั้น จึงสามารถกำหนดรายการค่าธรรมเนียมและอัตราค่าธรรมเนียมตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ไว้ในร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฯ ได้

สำหรับประเด็นปัญหาว่า การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข จะสามารถกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครออกระเบียบกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติฯ ได้หรือไม่ เห็นว่า เมื่อร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฯ ได้กำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ภายในกรอบและไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมฯ จึงเป็นการดำเนินการในสาระสำคัญตามบทอาศัยอำนาจมาตรา ๒๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)ฯ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ แล้ว

เมื่อกรุงเทพมหานครได้ยกร่างระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการให้บริการจัดการมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข กรณีที่มีปริมาณมูลฝอยทั่วไปวันหนึ่งไม่เกิน ๒๐ ลิตร พ.ศ. ... ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมและการคัดแยกมูลฝอย มิได้มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดค่าธรรมเนียมแต่เป็นการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเพื่อให้ประชาชนที่เข้าร่วมลงทะเบียนต้องดำเนินการคัดแยกมูลฝอยตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ และเมื่อมาตรา ๘๙ (๔) และ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ บัญญัติให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ในการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองซึ่งรวมถึงการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในเขตกรุงเทพมหานคร ตลอดจนพัฒนาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดังนั้น ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครจึงสามารถออกระเบียบกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมและการคัดแยกมูลฝอยตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติฯ เพื่อให้งานของกรุงเทพมหานครเป็นไปโดยเรียบร้อยโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครฯ ได้

อนึ่ง คณะกรรมการฯ มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า กรุงเทพมหานครอาจกำหนดชื่อรายการค่าธรรมเนียมตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายร่างข้อบัญญัติฯ ให้มีความชัดเจนขึ้นว่า เป็นการจัดเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับกรณีที่มีการคัดแยกมูลฝอย เพื่อให้ประชาชนผู้มีหน้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมเกิดความเข้าใจและเพื่อเป็นกรอบในการออกระเบียบของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่จะต้องออกระเบียบโดยมีขอบเขตครอบคลุมเฉพาะรายละเอียดในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมและการคัดแยกมูลฝอยเท่านั้น นอกจากนี้ ตามที่ผู้แทนกรุงเทพมหานครชี้แจงว่า กรุงเทพมหานครประสงค์จะจัดเก็บค่าธรรมเนียมในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยทันทีที่ร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฯ มีผลใช้บังคับ เว้นแต่ค่าธรรมเนียมในการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปและการกำจัดมูลฝอยทั่วไปที่มีปริมาณวันหนึ่ง

ไม่เกิน ๒๐ ลิตร ตามข้อ ๒.๑.๑ ข้อ ๒.๑.๒ ข้อ ๕.๑.๑ และข้อ ๕.๑.๒ ของบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมทำย
ร่างข้อบัญญัติฯ จะจัดเก็บเมื่อมีการออกระเบียบกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจัดเก็บค่าธรรมเนียม
และการคัดแยกมูลฝอยตามข้อ ๒.๑.๒ และข้อ ๕.๑.๒ แล้ว จึงสามารถเขียนบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับกรณี
ดังกล่าวได้ สำหรับร่างระเบียบกรุงเทพมหานครฯ นั้น ควรพิจารณาปรับแก้ไขข้อร่างฯ ให้สอดคล้องกับเนื้อหา
และรายการค่าธรรมเนียมเพื่อให้เกิดความชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้นด้วย

(เรื่องเสร็จที่ ๑๒๗/๒๕๖๗) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร
เพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐))

เรื่องที่ ๔ การบังคับใช้กฎหมายกรณีบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวลงในถังก๊าซปิโตรเลียมเหลวหุงต้ม

ประเด็น กรณีโรงบรรจุที่เป็นตัวแทนค้าต่างซื้อหรือได้มาซึ่งก๊าซปิโตรเลียมเหลวจากผู้อื่น
ที่ไม่ใช่ผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗ ที่เป็นตัวการของตน และนำก๊าซปิโตรเลียมเหลวดังกล่าวบรรจุลงในถัง
ก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง
พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่เป็นตัวการของตนนั้น กรณีดังกล่าวถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๙ (๒) แห่งกฎกระทรวง
สถานที่บรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวประเภทโรงบรรจุ พ.ศ. ๒๕๖๔ หรือไม่ อย่างไร

ความเห็น กฎกระทรวงสถานที่บรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวประเภทโรงบรรจุฯ ข้อ ๑๙
ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับวิธีการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลว โดยในข้อ ๑๙ (๒) วรรคหนึ่ง กำหนดให้
ผู้ประกอบการโรงบรรจุที่เป็นผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิงฯ
ต้องบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวลงในถังก๊าซปิโตรเลียมเหลวหุงต้ม (ถังก๊าซหุงต้ม) ที่มีเครื่องหมายการค้าของตน
และกำหนดให้ผู้ประกอบการโรงบรรจุที่เป็นตัวแทนค้าต่างจำหน่ายก๊าซปิโตรเลียมเหลวของผู้ค้าน้ำมัน
ต้องบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวลงในถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗
ที่เป็นตัวการของตน ประกอบกับข้อ ๕ กำหนดห้ามผู้ประกอบการโรงบรรจุทำการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลว
ลงในถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้ค้าน้ำมันรายเดิมที่ยกเลิกการเป็นตัวแทนค้าต่างกัน และข้อ ๖
กำหนดให้ผู้ประกอบการโรงบรรจุมีหน้าที่ควบคุมดูแลมิให้เก็บถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้า
ของผู้ค้าน้ำมันรายอื่นที่ตนมิได้เป็นตัวแทนค้าต่างไว้ในเขตโรงบรรจุ กฎกระทรวงดังกล่าวมีความประสงค์
ที่จะกำกับให้การบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวของตัวแทนค้าต่างมีผลในลักษณะเช่นเดียวกับการบรรจุ
ก๊าซปิโตรเลียมเหลวของผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗ กล่าวคือ การบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวของผู้ค้าน้ำมัน
ตามมาตรา ๗ รายใด ต้องบรรจุในถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้ค้าน้ำมันรายนั้นเท่านั้น เว้นแต่
เป็นกรณีได้รับความยินยอมตามข้อ ๑๙ (๒) วรรคสอง ดังนั้น การที่ตัวแทนค้าต่างนำก๊าซปิโตรเลียมเหลว
ของผู้ค้าน้ำมันรายอื่นที่มีได้เป็นตัวการของตนไปบรรจุลงในถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้ค้าน้ำมัน
ตามมาตรา ๗ ที่เป็นตัวการของตน ย่อมเป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับวิธีการบรรจุก๊าซปิโตรเลียม
เหลวตามข้อ ๑๙ (๒) วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ บทบัญญัติดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้ผู้ค้าน้ำมันนั้นสามารถควบคุมดูแล
ความปลอดภัยของถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของตน ดูแลการบรรจุก๊าซของตนลงในถังก๊าซหุงต้ม
ของตน รวมทั้งรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการบรรจุก๊าซและจากถังก๊าซหุงต้มของตน ไม่ว่าผู้ค้
น้ำมันนั้นจะดำเนินการเองหรือตัวแทนค้าต่างของตนดำเนินการ

อย่างไรก็ดี ในกรณีที่ตัวแทนค้าต่างเพียงแต่ได้มาหรือซื้อก๊าซปิโตรเลียมเหลวจากผู้ค้าน้ำมันรายอื่นที่มีได้เป็นตัวการของตน โดยยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการบรรจุลงในถังก๊าซหุงต้มในลักษณะข้างต้นย่อมไม่อาจถือได้ว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๙ (๒) วรรคหนึ่ง

อนึ่ง คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า ปัญหาผู้ประกอบการโรงบรรจุที่เป็นตัวแทนค้าต่างนำก๊าซปิโตรเลียมเหลวของผู้ค้าน้ำมันรายอื่นไปบรรจุลงในถังก๊าซหุงต้มที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗ ที่เป็นตัวการของตนตามข้อหาหรือนี้เกิดจากการไม่ควบคุมดูแลหรือซ่อมบำรุงถังก๊าซหุงต้มที่ชำรุดบกพร่อง ซึ่งข้อ ๔ แห่งกฎกระทรวงสถานที่บรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวประเภทโรงบรรจุฯ กำหนดให้ผู้ประกอบการโรงบรรจุทั้งที่เป็นผู้ค้าน้ำมันตามมาตรา ๗ หรือตัวแทนค้าต่าง มีหน้าที่ควบคุมดูแลถังก๊าซหุงต้มให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยภาชนะบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลว รวมทั้งให้ถังใช้ถึงก๊าซหุงต้มดังกล่าวและรวบรวมส่งผู้ค้าน้ำมันเพื่อทำการซ่อมบำรุงหรือทำลายในกรณีที่ถึงนั้นชำรุดบกพร่อง โดยหน้าที่ตามข้อ ๔ ดังกล่าว ในกฎกระทรวงมิได้กำหนดเหตุยกเว้นการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวไว้ ซึ่งการบังคับใช้กฎหมายนี้ย่อมจะเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และเมื่อ ธพ. ได้รับข้อร้องเรียนหรือตรวจสอบพบปัญหาตามข้อหาหรือหรือการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าว ย่อมเป็นหน้าที่ของ ธพ. ที่จะต้องดำเนินการกับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อ ๔ หรือ ข้อ ๑๙ (๒) แห่งกฎกระทรวงฯ ซึ่งมีความผิดตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิงฯ และยังสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๕๓ (๓) และ (๔) มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิงฯ ในการเข้าดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ทั้งนี้ การไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าวย่อมสุ่มเสี่ยงที่จะต้องรับผิดชอบทางแพ่ง อาญา ปกครอง และวินัย

(เรื่องเสร็จที่ ๑๔๗/๒๕๖๗) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การบังคับใช้กฎหมายกรณีบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวลงในถังก๊าซปิโตรเลียมเหลวหุงต้ม - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕)

เรื่องที่ ๑ การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้ของเกษตรกร

ประเด็น กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร ที่ได้รับการแต่งตั้งก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ และได้ดำรงตำแหน่งจนครบวาระแล้ว และต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีการแต่งตั้งผู้แทนเกษตรกรซึ่งได้รับคัดเลือกจากสมาชิกองค์กรเกษตรกรเป็นกรรมการในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรแล้ว แต่ยังคงอยู่ระหว่างการเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ กรณีดังกล่าวจะถือว่าคณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้เกษตรกร มีองค์ประกอบครบถ้วนตามพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรที่ได้ดำรงตำแหน่งจนครบวาระแล้วนั้น จะสามารถอยู่ปฏิบัติหน้าที่ในคณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้ของเกษตรกรต่อไปได้ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๓ และสามารถเข้าร่วมประชุมในคณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ ได้หรือไม่

ความเห็น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้เคยให้ความเห็นในประเด็นเรื่องคุณสมบัติของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรไว้ในเรื่องเสรีจที่ ๑๗๗/๒๕๕๐ สรุปความได้ว่า โดยที่มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้กรรมการจำนวนหนึ่งในคณะกรรมการบริหารฯ ต้องแต่งตั้งมาจากกรรมการในคณะกรรมการกองทุนฯ การเป็นกรรมการในคณะกรรมการกองทุนฯ จึงเป็นคุณสมบัติที่จะทำให้บุคคลนั้นมีสิทธิได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารฯ ดังนั้น เมื่อผู้แทนเกษตรกรและผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการกองทุนฯ ที่คณะกรรมการกองทุนฯ แต่งตั้งให้เป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารฯ ได้ดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการกองทุนฯ จนครบวาระแล้ว ย่อมทำให้กรรมการผู้นั้นขาดคุณสมบัติที่จะเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารฯ ด้วย

สำหรับกรณีตามข้อหาเรื่องนี้ แม้ระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฯ ชุดเดิมจะได้รับการขยายจากสองปีเป็นสี่ปีตามพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๓ และบุคคลดังกล่าวจะได้รับประโยชน์จากบทเฉพาะกาลตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติว่า เมื่อกรรมการครบวาระแล้วหากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้แทนเกษตรกรขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้แทนเกษตรกรซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอยู่ในหน้าที่จนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฯ ซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่ ทำให้สามารถที่จะอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ก็ตาม แต่เมื่อกรรมการทั้งสองประเภทดังกล่าวได้ดำรงตำแหน่งจนครบวาระไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๖

และวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๖๖ ตามลำดับ และต่อมาปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการแต่งตั้งกรรมการซึ่งเป็นผู้แทน
เกษตรกรเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๖
กรรมการผู้แทนเกษตรกรและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิชุดใหม่จึงได้เข้ารับหน้าที่กรรมการในคณะกรรมการ
กองทุนฯ แล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งแต่งตั้ง ด้วยเหตุนี้ เมื่อมีการแต่งตั้งกรรมการผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการ
กองทุนฯ ชุดใหม่แล้วตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ กรรมการผู้แทนเกษตรกรชุดเดิมจึงไม่สามารถปฏิบัติ
หน้าที่ในคณะกรรมการกองทุนฯ ต่อไปได้ และโดยที่มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนา
เกษตรกรฯ บัญญัติให้คณะกรรมการบริหารฯ ประกอบด้วยบุคคลในคณะกรรมการกองทุนฯ จำนวนสามคน
ซึ่งในจำนวนนี้จะต้องเป็นกรรมการผู้แทนเกษตรกรจำนวนสองคน การที่กรรมการผู้แทนเกษตรกรซึ่งได้รับ
แต่งตั้งจากคณะกรรมการกองทุนฯ ให้เป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารฯ ได้ดำรงตำแหน่ง
ในคณะกรรมการกองทุนฯ จนครบวาระและได้ปฏิบัติหน้าที่ต่อมาจนกรรมการผู้แทนเกษตรกรรายใหม่
ในคณะกรรมการกองทุนฯ เข้ารับหน้าที่แล้ว กรรมการผู้แทนเกษตรกรรายเดิมจึงขาดคุณสมบัติที่จะเป็น
กรรมการในคณะกรรมการบริหารฯ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ คณะกรรมการบริหารฯ ชุดเดิม
จึงไม่ครบองค์ประกอบและไม่สามารถทำหน้าที่ต่อไปได้

ส่วนกรณีการจัดการประชุมคณะกรรมการบริหารฯ เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ นั้น
เมื่อได้ให้ความเห็นข้างต้นแล้วว่า กรรมการผู้แทนเกษตรกรชุดเดิมในคณะกรรมการบริหารฯ ขาดคุณสมบัติ
ไปแล้ว ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการบริหารฯ รายหนึ่งลาออกไป
ก่อนหน้าแล้ว จึงทำให้องค์ประกอบของคณะกรรมการบริหารฯ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๖
ไม่ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด การประชุมครั้งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับการพิจารณาคุณสมบัติของกรรมการผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการจัดการหนี้
ของเกษตรกรตามมาตรา ๓๗/๒ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรฯ ก็เป็นไปตามหลักการ
เดียวกัน

(เรื่องเสร็จที่ ๑๘๖/๒๕๖๗) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหาร
กองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้ของเกษตรกร - คณะกรรมการกฤษฎีกา
(คณะที่ ๓)

เรื่องที่ ๒ การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับน้ำดื่มใบของพีชกระท่อม

ประเด็น น้ำดื่มใบของพีชกระท่อมอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติใด หากมีผู้ผลิต ขายน้ำดื่ม
ใบของพีชกระท่อมโดยไม่ได้รับอนุญาตจะมีความผิดตามพระราชบัญญัติใด ในแต่ละกรณีดังต่อไปนี้

๑. น้ำดื่มใบของพีชกระท่อมที่ผลิตไว้เพื่อรับประทานเอง
๒. น้ำดื่มใบของพีชกระท่อมที่ผลิตเพื่อขาย ซึ่งบรรจุในบรรจุภัณฑ์ เช่น ขวด และไม่มี
การกล่าวอ้างสรรพคุณว่าส่งผลต่อร่างกาย บำบัด บรรเทา หรือรักษาโรค
๓. น้ำดื่มใบของพีชกระท่อมที่ผลิตเพื่อขายโดยตักใส่แก้วและไม่มีการกล่าวอ้างสรรพคุณว่า
ส่งผลต่อร่างกาย บำบัด บรรเทา หรือรักษาโรค

๔. น้ำต้มใบของพืชกระท่อมที่ผลิตเพื่อขายและมีการกล่าวอ้างสรรพคุณว่าส่งผลต่อร่างกาย บำบัด บรรเทา หรือรักษาโรค

ความเห็น บทนิยามคำว่า “ใบกระท่อม” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติพืชกระท่อม พ.ศ. ๒๕๖๕ หมายความว่า ใบของพืชกระท่อม และให้หมายความรวมถึงน้ำต้มใบของพืชกระท่อมและสารสกัดที่ได้จากใบของพืชกระท่อม และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันบัญญัติว่า การใช้ใบกระท่อมเป็นวัตถุติดหรือส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์สมุนไพรตามกฎหมายว่าด้วยผลิตภัณฑ์สมุนไพร ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา อาหารตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร เครื่องสำอางตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องสำอาง หรือผลิตภัณฑ์อื่นใด ตามที่มีกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้ รวมถึงการนำเข้า การส่งออก การขาย และการโฆษณา ซึ่งผลิตภัณฑ์ดังกล่าวให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น เนื่องจากกฎหมายเฉพาะดังกล่าวมีมาตรการควบคุมผลิตภัณฑ์และความปลอดภัยกับผู้บริโภคไว้ครอบคลุมอยู่แล้ว สมควรดำเนินการตามกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการนั้น เว้นแต่กรณีที่ยกเว้นในหมวด ๕ การคุ้มครองบุคคลซึ่งอาจได้รับอันตรายจากการบริโภคใบกระท่อมและการป้องกันการบริโภคใบกระท่อมในทางที่ผิด แห่งพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ ซึ่งเป็นบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองสุขภาพของบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี สตรีมีครรภ์ สตรีให้นมบุตร และบุคคลกลุ่มเสี่ยงอื่นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขร่วมกันประกาศกำหนด โดยการกระทำนั้นจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ ด้วย

ในการพิจารณาว่าน้ำต้มใบของพืชกระท่อมในกรณีตามที่ขอหารือทั้งสี่กรณีนั้น อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายใด จะต้องพิจารณาว่าหากเป็นการใช้น้ำต้มใบของพืชกระท่อมเพื่อเป็นวัตถุติดหรือส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์สมุนไพรตามกฎหมายว่าด้วยผลิตภัณฑ์สมุนไพร ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา อาหารตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร เครื่องสำอางตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องสำอาง หรือผลิตภัณฑ์อื่นใดตามที่มีกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้ น้ำต้มใบของพืชกระท่อมก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยผลิตภัณฑ์สมุนไพร กฎหมายว่าด้วยยา กฎหมายว่าด้วยอาหาร กฎหมายว่าด้วยเครื่องสำอาง หรือกฎหมายเฉพาะตามที่บัญญัติไว้ แล้วแต่กรณี เว้นแต่เป็นการกระทำตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๕ การคุ้มครองบุคคลซึ่งอาจได้รับอันตรายจากการบริโภคใบกระท่อมและการป้องกันการบริโภคใบกระท่อมในทางที่ผิด แห่งพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ การกระทำนั้นจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ ด้วย แต่หากน้ำต้มใบของพืชกระท่อมได้จากการต้มใบกระท่อมกับน้ำโดยไม่มีการปรุงหรือผสมสิ่งอื่นหรือไม่ได้น้ำต้มใบของพืชกระท่อมเพื่อเป็นวัตถุติดหรือส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์สมุนไพรตามกฎหมายว่าด้วยผลิตภัณฑ์สมุนไพร ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา อาหารตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร เครื่องสำอางตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องสำอาง หรือผลิตภัณฑ์อื่นใดตามที่มีกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้ น้ำต้มใบของพืชกระท่อมนั้นก็จะต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ

คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า โดยที่นิยามของใบกระท่อมตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ หมายความว่า น้ำต้มใบของพืชกระท่อมด้วย จึงทำให้อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติพืชกระท่อมฯ ที่ไม่มีบทบัญญัติควบคุมการผลิตและบริโภคน้ำต้มใบของพืชกระท่อมที่มีสาร Mitragynine อย่างเพียงพอ ซึ่งการบริโภคในปริมาณมากจะมีอันตรายต่อร่างกายได้ จึงสมควรที่กระทรวงยุติธรรมและกระทรวงสาธารณสุขจะได้พิจารณาให้มีการควบคุมปริมาณในการบริโภคของประชาชนต่อไป

(เรื่องเสร็จที่ ๒๘๒/๒๕๖๗) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับน้ำต้มใบของพืชกระท่อม - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐)

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

มีนาคม ๒๕๖๗

จำนวน ๓ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในกรณีที่มีกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งรวมกรรมการ โดยตำแหน่งแล้ว คงเหลือจำนวน ๕ คน

ประเด็น บทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมาตรการของ ฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่บัญญัติให้กรรมการ ป.ป.ท. เท่าที่เหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ และให้ถือว่าคณะกรรมการ ป.ป.ท. ประกอบด้วยกรรมการ ป.ป.ท. เท่าที่มีอยู่ เว้นแต่กรรมการ ป.ป.ท. เหลืออยู่ไม่ถึงห้าคน นั้น จำนวนขั้นต่ำของกรรมการ ป.ป.ท. ดังกล่าว สามารถนับรวมเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นกรรมการ ป.ป.ท. โดยตำแหน่ง ได้หรือไม่ และในกรณี ที่กรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งนับรวมกรรมการ ป.ป.ท. โดยตำแหน่งแล้ว เหลืออยู่จำนวน ๕ คน กรรมการ ป.ป.ท. ที่เหลืออยู่สามารถปฏิบัติหน้าที่และลงมติวินิจฉัยชี้ขาดความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้หรือไม่

ความเห็น โดยที่มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมาตรการของ ฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ประกอบด้วย ประธานกรรมการคนหนึ่งและกรรมการอื่นอีกห้าคน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตาม มาตรา ๕/๑ และเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นกรรมการ ป.ป.ท. โดยตำแหน่ง ประกอบกับบทนิยาม ในมาตรา ๓ ก็ได้บัญญัติให้คำว่า “กรรมการ” หมายความว่า กรรมการ ป.ป.ท. และประธานกรรมการ ป.ป.ท. โดยมีได้บัญญัติให้มีความหมายเฉพาะกรรมการ ป.ป.ท. ประเภทใดประเภทหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น เมื่อมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) บัญญัติว่า ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและยังมิได้แต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่ง ที่ว่าง ให้กรรมการเท่าที่เหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ และให้ถือว่าคณะกรรมการ ป.ป.ท. ประกอบด้วย กรรมการเท่าที่มีอยู่ เว้นแต่มีกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงห้าคน โดยมีได้บัญญัติให้พิจารณานับจำนวนขั้นต่ำ ของกรรมการ ป.ป.ท. เฉพาะกรรมการประเภทใดประเภทหนึ่งเท่านั้น การพิจารณาจำนวนขั้นต่ำของกรรมการ ป.ป.ท. ที่เหลืออยู่ อันจะทำให้กรรมการ ป.ป.ท. สามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง จึงต้องนับรวมเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่งด้วย เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ปัจจุบันคงเหลือกรรมการ ป.ป.ท. จำนวน ๕ คน ซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒)ฯ ดังนั้น กรรมการ ป.ป.ท. ที่เหลืออยู่จำนวน ๕ คน จึงสามารถปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นคณะกรรมการ ป.ป.ท. ต่อไปได้

อนึ่ง สำหรับกรณีที่มาตรา ๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหาร ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ บัญญัติมิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๖ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง นั้น เห็นว่า

การกำหนดมิให้นำบทบัญญัติบางมาตรามาใช้กับเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง เนื่องจากโดยลักษณะของบทบัญญัติดังกล่าวสามารถใช้บังคับกับกรรมการซึ่งได้รับการสรรหา และคัดเลือกตามมาตรา ๕/๑ เท่านั้น ไม่สามารถใช้บังคับกับกรรมการโดยตำแหน่งได้ เช่น คุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามของกรรมการตามมาตรา ๖ วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา ๘ และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการนอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๙ การกำหนดมิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่งในกรณีนี้จึงหมายความว่า มิให้นำบทบัญญัติเฉพาะในส่วนที่โดยลักษณะของบทบัญญัตินั้นใช้บังคับกับกรรมการ ซึ่งได้รับการสรรหาและคัดเลือกตามมาตรา ๕/๑ ได้เท่านั้น เช่น การรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ กรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ดังนั้น เมื่อบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนชั้นตำแหน่งของกรรมการ ป.ป.ท. ที่เหลืออยู่ซึ่งจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติอันมีลักษณะทั่วไปที่ใช้บังคับกับกรรมการ ป.ป.ท. ทุกประเภท การกำหนดมิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับกับเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง จึงมิได้รวมถึงบทบัญญัติในส่วนดังกล่าวด้วย

(เรื่องเสร็จที่ ๓๙๑/๒๕๖๗ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในกรณีที่มีกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งรวมกรรมการโดยตำแหน่งแล้ว คงเหลือจำนวน ๕ คน - คณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ ๑))

เรื่องที่ ๒ การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑

ประเด็น เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบมติของคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (กพอ.) ที่กำหนดสิทธิประโยชน์สำหรับผู้ประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษในการที่จะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรตามมาตรา ๔๘ (๓) ประกอบกับมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑ แล้ว จะมีผลเป็นการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรทันทีหรือจะต้องให้หน่วยงานที่มีอำนาจจัดเก็บภาษีอากรดำเนินการออกกฎหมายเพื่อยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรดังกล่าวขึ้นอีกชั้นหนึ่งก่อน และการกำหนดสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตให้แตกต่างกันนั้นจะขัดต่อหลักความเป็นธรรม ความเสมอภาค และการไม่เลือกปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐ พ.ศ. ๒๕๖๑ หรือไม่

ความเห็น มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐฯ บัญญัติว่าการจัดเก็บรายได้แผ่นดินที่เป็นภาษีอากร จะกระทำได้อีกแต่โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมาย และการยกเว้นหรือการลดภาษีอากรใด จะกระทำได้อีกแต่โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายที่ให้อำนาจจัดเก็บภาษีอากรนั้นมีที่มาจากกรณีที่เดิมนั้นประเทศไทยมีกฎหมายที่กำหนดการยกเว้นและลดภาษีอากรเป็นจำนวนมาก ทั้งที่อยู่ในกฎหมายภาษีอากร เช่น ประมวลรัษฎากร กฎหมายว่าด้วยศุลกากร และในกฎหมายอื่นที่กำหนดเรื่องการยกเว้นหรือลดภาษีอากรสำหรับสำหรับองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายนั้น ส่งผลให้ระบบการจัดเก็บภาษีอากรซึ่งเป็นรายได้ของรัฐประเภทหนึ่งนั้นไม่เป็นระบบระเบียบและทำให้การจัดเก็บรายได้ของรัฐรู้ว่ไหลได้ง่าย ซึ่งแนวโน้มของประเทศต่าง ๆ ภายใต้อกรอบขององค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organisation for Economic Co-operation and Development : OECD) ก็มีมาตรการต่าง ๆ เพื่อป้องกัน

การรั่วไหลของการจัดเก็บภาษี อีกทั้งทำให้เกิดความยุ่งยากในทางปฏิบัติที่ต้องไปค้นหากฎหมายหลายฉบับ ทั้งแก่เจ้าพนักงานและผู้เสียภาษีอากร จึงทำให้มีความจำเป็นต้องรวมบทบัญญัติเกี่ยวกับภาษีอากรไว้ในกฎหมายภาษีอากรที่เดียวกันภายใต้การบริหารดูแลของหน่วยงานที่จัดเก็บภาษีอากรเป็นการเฉพาะเพื่อรักษา วินัยการเงินการคลังและกำหนดกรอบการใช้อำนาจในการยกเว้นหรือลดภาษีอากรไว้ให้ชัดเจน กล่าวคือ ภาษีอากรประเภทใดจัดเก็บโดยกฎหมายใด ก็ให้ยกเว้นหรือลดภาษีอากรโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายนั้น เช่น การจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นไปตามประมวลรัษฎากร การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลก็ย่อมกระทำ ได้โดยอาศัยอำนาจตามประมวลรัษฎากร ซึ่งการยกเว้นและลดภาษีอากรที่กำหนดในกฎหมายภาษีอากร เป็นการยกเว้นหรือลดเป็นการทั่วไปซึ่งเป็นการใช้วิธีการทั่วไป (general approach)

อย่างไรก็ตาม โดยที่สภาพการณ์ทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป จึงจำเป็นที่ทุกประเทศต้องแข่งขันกันเพื่อดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาลงทุนในประเทศให้มากที่สุด แต่ระบบ การยกเว้นหรือลดภาษีอากรแบบเดิมที่เป็นกฎเกณฑ์ทั่วไป (general approach) ดังกล่าวนั้น ไม่เอื้อ และไม่เพียงพอต่อการแข่งขันทางเศรษฐกิจ จึงได้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับนโยบายการยกเว้นหรือลดภาษีอากร ขึ้นอีกแนวคิดหนึ่งโดยให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนที่เป็นวิธีการเลือกให้เฉพาะราย (selective approach) โดยมีกฎหมายเฉพาะที่ให้สิทธิพิเศษแก่อุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่ง กิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรือพื้นที่ใด พื้นที่หนึ่ง เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนหรือเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้สามารถพัฒนาได้ อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ซึ่งประเทศต่าง ๆ ในโลกต่างก็ใช้ระบบนี้กันอย่างแพร่หลาย ประเทศไทย ก็นำระบบนี้มาใช้เช่นกัน เช่น การให้สิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ หรือตามพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ ทั้งนี้ ก็เพื่อส่งเสริมการลงทุนรวมทั้งดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายและยกระดับ ขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศให้สูงขึ้น ซึ่งการที่จะสร้างความมั่นใจแก่ผู้ลงทุนได้นั้นจำเป็น อย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์ให้สิทธิและประโยชน์ที่เหมาะสมแก่ผู้ประกอบการธุรกิจเป้าหมายเพื่อจูงใจให้มี การลงทุนในกิจการที่รัฐให้ความสำคัญและประสงค์จะส่งเสริมการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้สิทธิและ ประโยชน์ทางภาษีอากรแก่ผู้ได้รับการส่งเสริมเพื่อให้การดำเนินงานส่งเสริมการลงทุนมีความคล่องตัวในการ บริหารจัดการตลอดจนสอดคล้องและแข่งขันได้ในสถานการณ์ปัจจุบัน จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าระบบการยกเว้น หรือลดภาษีอากรที่เป็นกฎเกณฑ์ทั่วไป (general approach) และระบบที่เป็นการเลือกเฉพาะราย (selective approach) นั้นต่างก็ดำรงอยู่คู่กันมาโดยตลอด ซึ่งกฎหมายว่าด้วยวินัยการเงินการคลังของรัฐของประเทศไทย ก็ยอมรับความมีอยู่ของระบบการจัดเก็บภาษีอากรทั้งสองระบบดังกล่าว โดยมีมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติ วินัยการเงินการคลังของรัฐฯ บัญญัติรองรับระบบการจัดเก็บภาษีอากรที่เป็นกฎเกณฑ์ทั่วไปไว้ แต่ก็ได้บัญญัติ บทเฉพาะกาลไว้ในมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันว่า ไม่ให้นำมาตรา ๓๒ ไปใช้บังคับกับกฎหมาย ที่กำหนดเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากร การยกเว้น การลดหย่อนภาษีอากร ซึ่งมีผลบังคับใช้ก่อนวันที่ พระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐฯ มีผลใช้บังคับ อันแสดงให้เห็นถึงการตระหนักถึงความสำคัญ ของการมีกฎหมายเพื่อยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรเป็นการเฉพาะตามระบบเลือกให้เฉพาะราย (selective approach)

กรณีพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ ก็เช่นเดียวกัน โดยเป็นกฎหมายเฉพาะ ที่ตราขึ้นเพื่อกำหนดให้พื้นที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง และพื้นที่อื่นใดที่อยู่ในภาคตะวันออกตามที่ จะได้กำหนดเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาเป็นเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก โดยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนา อุตสาหกรรมของประเทศไปสู่การใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ทันสมัย สร้างนวัตกรรม และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ รวมทั้งให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกอบการในเขต

ส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษเป็นการเฉพาะ จึงได้ให้ กพอ. มีอำนาจกำหนดให้มีเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษขึ้น เพื่อพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้านหรือเพื่อส่งเสริมกิจการที่เกี่ยวข้องหรือเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ นอกจากนี้ เพื่อเป็นการดึงดูดและสร้างความเชื่อมั่นแก่นักลงทุน อันจะทำให้การดำเนินการพัฒนาในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว มาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ ยังได้กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษได้รับสิทธิประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามที่ กพอ. กำหนด โดยในวรรคสอง ให้อำนาจ กพอ. ที่จะกำหนดให้แตกต่างกันได้ โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษแต่ละแห่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กฎหมายประสงค์ให้ กพอ. ให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษดังกล่าวเป็นการเฉพาะตามกรอบที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๘ ส่วนที่ว่าผู้ประกอบกิจการแต่ละรายจะได้รับสิทธิประโยชน์มากน้อยเพียงใดนั้นย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติในมาตราต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ ซึ่งอาจแตกต่างกันได้ตามแต่วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษแต่ละแห่ง สำหรับสิทธิในการที่จะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรตามมาตรา ๔๘ (๓) นั้น มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ กำหนดให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ กพอ. กำหนด แต่ต้องไม่เกินกรอบที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนและกฎหมายว่าด้วยการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมายด้วย

อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ มิได้รับยกเว้นโดยผลของบทเฉพาะกาลมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐฯ ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย กล่าวคือ มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ ใช้คำว่า “มีสิทธิได้รับ” กพอ. จึงมีเพียงอำนาจ “ให้สิทธิได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร” แต่ไม่มีอำนาจ “ยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากร” เหมือนกับที่เขียนไว้ในกฎหมายอีกสองฉบับ ซึ่งใช้คำว่า “ได้รับยกเว้น” ดังนั้น การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามมาตรา ๔๘ (๓) ประกอบกับมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ จึงต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐฯ ด้วย โดยเมื่อ กพอ. ได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๑ (๔) และ (๗) ประกอบกับมาตรา ๔๘ (๓) และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ เพื่อกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษมีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรตามที่ กพอ. กำหนด โดย กพอ. มีมติให้ความเห็นชอบ และคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบตามมาตรา ๑๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันแล้ว หน่วยงานที่มีอำนาจจัดเก็บภาษีอากรก็มีหน้าที่ต้องดำเนินการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้หน้าที่และอำนาจของตนเพื่อให้สามารถยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรที่เก็บจากผู้ประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษตามสิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกอบกิจการนั้นได้รับจาก กพอ. ซึ่งอาจแตกต่างกันได้ตามผลของการเจรจา

ทั้งนี้ การให้สิทธิประโยชน์ที่แตกต่างกันนั้น หากได้ดำเนินการโดยเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไปสู่การใช้เทคโนโลยีขั้นสูง สร้างนวัตกรรม และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันด้านต่าง ๆ ตามมาตรา ๓๙ ตลอดจนถึงคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษแต่ละแห่งตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกฯ และกำหนดเงื่อนไขเวลาและสภาพการณ์แวดล้อมเฉพาะกาลแล้ว ย่อมไม่ขัดต่อหลัก

ความเป็นธรรม ความเสมอภาค และการไม่เลือกปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐฯ

(เรื่องเสรีจที่ ๔๐๔/๒๕๖๗ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ))

เรื่องที่ ๓ การได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒

ประเด็น ตามที่มาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒ บัญญัติว่า “ให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างตามวรรคหนึ่งได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง รวมทั้งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เท่ากับที่เคยได้รับอยู่เดิมไปพลางก่อน จนกว่าจะได้บรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในสำนักงาน” เมื่อปัจจุบันสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงยังไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับเงินเดือนหรือค่าจ้างตามพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงฯ จะสามารถนำระเบียบสถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน) ว่าด้วยการบริหารทรัพยากรบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๐ มาบังคับใช้ได้หรือไม่ เพียงใด ครอบคลุมถึงการเลื่อนขึ้นเงินเดือนหรือไม่ และการเลื่อนขึ้นเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานในระหว่างวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๗ ตามระเบียบดังกล่าว เป็นการดำเนินการที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงฯ หรือไม่ อย่างไร

ความเห็น มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงฯ เป็นบทเฉพาะกาลที่บัญญัติขึ้นเพื่อความมุ่งหมายในการรองรับเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน) ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวันก่อนวันที่สถาบันบริหารกองทุนพลังงานฯ จะยุบเลิกโดยพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยุบเลิกสถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๖๒ ให้โอนไปเป็นเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงฯ โดยไม่ถือว่าเป็นการออกจากงานเพราะเลิกจ้าง และให้ถือว่าระยะเวลาการทำงานในขณะที่เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของสถาบันบริหารกองทุนพลังงานฯ เป็นระยะเวลาการทำงานให้แก่สำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง และยังรับรองสิทธิของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างดังกล่าวให้ยังคงได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เท่ากับที่เคยได้รับอยู่เดิมไปพลางก่อน จนกว่าจะได้บรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในสำนักงาน ดังนั้น มาตรา ๕๑ จึงมีเจตนารมณ์ที่จะรับรองสิทธิการได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ โดยให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างที่โอนมายังสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงได้รับเท่ากับที่เคยได้รับอยู่เดิมไปพลางก่อน เพื่อให้มีความต่อเนื่องกัน ซึ่งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ มิได้หมายถึงเฉพาะเงินเดือนหรือค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์อย่างวันหยุด วันลา หรือสวัสดิการและประโยชน์อื่น เช่น การประกันชีวิต การประกันอุบัติเหตุ การประกันสุขภาพ เท่านั้น แต่ยังรวมถึงสิทธิที่จะได้รับค่าทำงานล่วงเวลา การเลื่อนระดับ การเลื่อนตำแหน่ง และการปรับเงินเดือนประจำปี อันเนื่องมาจากการปฏิบัติงานด้วย

นอกจากนั้น มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันยังได้กำหนดให้นำระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด และประกาศที่ออกตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน) พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่ยุบเลิก มาใช้บังคับโดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับด้วย ดังนั้น ในระหว่างที่ยังไม่มี

ระเบียบหรือข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๔ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงฯ สำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงจึงสามารถนำระเบียบสถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน) ว่าด้วยการบริหารทรัพยากรบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๐ มาใช้บังคับแก่การได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง รวมทั้งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงข้างต้นของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งปฏิบัติงานในระหว่างวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๗ ได้โดยอนุโลม

เมื่อตามหมวด ๕ ของระเบียบสถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน) ว่าด้วยการบริหารทรัพยากรบุคคลฯ ได้กำหนดเกี่ยวกับเงินเดือนและเงินได้อื่น ค่าทำงานล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าทำงานล่วงเวลาในวันหยุด รวมทั้งการปรับเงินเดือนประจำปีไว้แล้ว สำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงจึงสามารถนำข้อกำหนดตามระเบียบดังกล่าวมาใช้ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งปฏิบัติงานในระหว่างวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๗ ได้ และสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงจะต้องนำผลการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนดังกล่าวมาใช้ในการบรรจุและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่และลูกจ้างให้ดำรงตำแหน่งในสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงตามโครงสร้างการบริหารใหม่ที่ได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง เพื่อให้อัตราเงินเดือนของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างก่อนบรรจุตามโครงสร้างการบริหารใหม่เป็นอัตราเงินเดือนที่ถูกต้องเพื่อประโยชน์ในการกำหนดค่าตอบแทนลักษณะอื่น ๆ รวมทั้งประโยชน์หรือสวัสดิการต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างพึงได้รับด้วย

(เรื่องเสรีจที่ ๔๒๐/๒๕๖๗ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕))

ดัชนีความเห็นจำแนกตามกลุ่มกฎหมาย/หมวดเรื่อง

หัวข้อ	เรื่องเสรีที่	หน้า
การเงิน การคลัง และวิธีการงบประมาณ		
กองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง การได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒	๔๒๐/๒๕๖๗	๓๐
กองทุนเกษตรและสหกรณ์ สถานะของสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ภายหลังจากพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีผลใช้บังคับ	๑๒๔/๒๕๖๗	๑๗
การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้ของเกษตรกร	๑๘๖/๒๕๖๗	๒๓
วิธีการงบประมาณ การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑	๔๐๔/๒๕๖๗	๒๗
การเมืองการปกครอง		
การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย	๑๕๐๑/๒๕๖๖	๑๓
การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในกรณีที่มีกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งรวมกรรมการโดยตำแหน่งแล้ว คงเหลือจำนวน ๕ คน	๓๙๑/๒๕๖๗	๒๖
กรุงเทพมหานคร อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับรถโดยสารประจำทางพลังงานไฟฟ้า	๑๒๓๐/๒๕๖๖	๗
การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข	๑๒๗/๒๕๖๗	๑๙
รายได้ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บเอง การยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้แก่ผู้เสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับแบบประเมินภาษีเมื่อพ้นกำหนดเวลาการชำระภาษี	๑๑๒๘/๒๕๖๖	๓
การทะเบียนราษฎร สถานะความเป็นหน่วยงานของรัฐของบริษัท ธนาครกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔	๑๒๓๑/๒๕๖๖	๘
การผังเมือง สิ่งแวดล้อม และชุมชน การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑	๔๐๔/๒๕๖๗	๒๗
การเกษตร การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้ของเกษตรกร	๑๘๖/๒๕๖๗	๒๓
หน่วยงานในกำกับของรัฐ การได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง หรือสิทธิประโยชน์ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒	๔๒๐/๒๕๖๗	๓๐

หัวข้อ	เรื่องเสร็จที่	หน้า
เกษตรและสหกรณ์		
กองทุนเกษตรและสหกรณ์ การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและผู้แทนเกษตรกรในคณะกรรมการกองทุน ฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร คณะกรรมการบริหารกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร และคณะกรรมการจัดการหนี้ของเกษตรกร	๑๘๖/๒๕๖๗	๒๓
ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงาน และสิ่งแวดล้อม		
พลังงาน สิทธิในใบรับรองเครดิตการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน หรือ Renewable Energy Certificate (REC) ที่ได้จากการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนตามสัญญาซื้อขายไฟฟ้า กับการไฟฟ้า	๑๕๑๗/๒๕๖๖	๑๕
การบังคับใช้กฎหมายกรณีบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวลงในถังก๊าซปิโตรเลียมเหลวหุงต้ม	๑๔๗/๒๕๖๗	๒๑
ที่อยู่อาศัย และการพัฒนาเมือง		
การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการ สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข	๑๒๗/๒๕๖๗	๑๙
การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑	๔๐๔/๒๕๖๗	๒๗
ทุจริต และประพฤติมิชอบ		
การทบทวนมติชี้มูลความผิดทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ท. กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นชอบตามคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการ	๑๓๙๐/๒๕๖๖	๑๑
การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในกรณีที่มีกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งรวมกรรมการ โดยตำแหน่งแล้ว คงเหลือจำนวน ๕ คน	๓๙๑/๒๕๖๗	๒๖
ธุรกิจ และพาณิชย์กรรม		
ขาย แลกเปลี่ยน เช่า การบริจาคมอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กแก่หน่วยบริการสาธารณสุขตาม มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐	๘๙/๒๕๖๗	๑๖
จำนอง จำน่า ข้อห้ามการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ในบริเวณโรงรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕	๑๑๘๘/๒๕๖๖	๔
ภาษีอากร และค่าธรรมเนียม		
ค่าธรรมเนียม การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการ สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข	๑๒๗/๒๕๖๗	๑๙
ที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง การยกเว้นเบี้ยปรับและเงินเพิ่มให้แก่ผู้เสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับแบบประเมินภาษี เมื่อพ้นกำหนดเวลาการชำระภาษี	๑๑๒๘/๒๕๖๖	๓
อื่น ๆ การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรตามพระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑	๔๐๔/๒๕๖๗	๒๗
วัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว		
กีฬา การแข่งขันกีฬา Mixed Martial Art (MMA) เป็นการแข่งขันกีฬามวยตามพระราชบัญญัติ กีฬามวย พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่	๑๓๓๘/๒๕๖๖	๑๐

หัวข้อ	เรื่องเสร็จที่	หน้า
สวัสดิการสังคม		
สุขภาพ การมอบให้บุคคลอื่นเข้าประชุมแทนประธานกรรมการสถาบันรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ในคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติ หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕	๑๑๙๔/๒๕๖๖	๕
สาธารณสุข		
การสาธารณสุข การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการให้บริการในการจัดการ สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข	๑๒๗/๒๕๖๗	๑๙
ยาเสพติด การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับน้ำดื่มใบของพืชกระท่อม	๒๘๒/๒๕๖๗	๒๔
อาหาร การบริจาคอาหารสำหรับทารกหรืออาหารสำหรับเด็กเล็กแก่หน่วยบริการสาธารณสุขตาม มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐	๘๙/๒๕๖๗	๑๖

ที่ปรึกษาโครงการ

นายปรกรณ์ นิลประพันธ์
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางณัฐนันท์ อัครเลิศศักดิ์
รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายจิตรพรต พัฒนสิน
กรรมการร่างกฎหมายประจำ

นางชนนันท์ ศรีทองสุข ศรีพันธุ์
ผู้อำนวยการกองกฎหมายไทย

นางวิชชุดา อุ่ณจิตติกุล
ผู้อำนวยการฝ่ายข้อมูลกฎหมาย

คณะผู้จัดทำ

นางสาวสายทิพย์ จาละ
นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ

นายวสุ สรรกำเนิด
พนักงานราชการ (นิติกร)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖ - ๙
www.ocs.go.th
www.lawreform.go.th